

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 568/2025-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľiek 1. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] 2. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 3. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 4. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 5. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 6. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 7. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 8. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 9. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a sťažovateľa 10. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Petrom Arendackým, Železničiarska 13, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 11S/29/2020 z 21. júna 2022 a rozsudku Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 2Svk/11/2023 z 20. decembra 2024 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 14. apríla 2025 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 2Svk/11/2023 z 20. decembra 2024 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11S/29/2020 z 21. júna 2022 a žiadajú oba napadnuté rozsudky zrušiť a vec vrátiť správnenému súdu na ďalšie konanie. Sťažovatelia požadujú aj priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia správnu žalobou napadli rozhodnutie Okresného úradu Trenčín, odboru opravných prostriedkov (ďalej len „odvolací správny orgán“) zo 7. januára 2020, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Okresného úradu Považská Bystrica (ďalej len „správny orgán“) z 8. augusta 2019 vo veci reštitučných nárokov sťažovateľov a ich právnych predchodcov. Týmto rozhodnutím správny orgán rozhodol, že oprávnené osoby (sťažovatelia) nespĺňajú podmienky na vydanie nehnuteľností, ktoré prešli do vlastníctva štátu vyvlastnením za náhradu, existujú, ale slúžili a slúžia účelu, na ktorý boli vyvlastnené (výstavba lyžiarskeho vleku) podľa § 11 ods. 1 písm. m) zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „reštitučný zákon“).

3. V správnej žalobe sťažovatelia uplatnili dôvody podľa § 191 ods. 1 písm. c), d), e) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), teda že napadnuté rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov a zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci. Konkrétne namietali posúdenie dotknutých pozemkov ako zóny pre rekreačné a športové využitie, pretože ide o trvalý trávnatý porast (s poukazom na list vlastníctva), ktorý je neudržiavaný a neupravený. Pred vyvlastnením bol využívaný na poľnohospodárske účely a aj v súčasnosti je možné ho na také účely využívať (kosenie, pastva) napriek bodovým stavbám (lyžiarskemu vleku a osvetleniu), a to aj popri využívaní na lyžovanie mimo vegetačného obdobia. Z celkovej výmery je zastavaná len nepatrná časť. Sťažovatelia požadovali aplikáciu § 11 ods. 1 písm. d) reštitučného zákona, pretože stavba nebráni poľnohospodárskemu využitiu dotknutých pozemkov. Za telovýchovné a športové zariadenia sa môžu považovať len také, ktoré zaberajú podstatnú plochu pozemku. Sťažovatelia ďalej namietali, že správne orgány zvolili takú interpretáciu reštitučných predpisov, ktorá je im na ťarchu ako oprávneným osobám. Taktiež požadovali prípadnú aplikáciu § 9 ods. 4 reštitučného zákona, pretože účel využívania pozemkov je možné dosiahnuť aj zriadením vecného bremena. Sťažovatelia tiež poukázali na to, že v čase vyvlastnenia boli poskytované len symbolické finančné náhrady za vyvlastnenie. Sťažovatelia videli nedostatok dôvodov v tom, že na účely aplikácie § 11 ods. 1 písm. d) reštitučného zákona bolo potrebné špecifikovať rozsah, v akom účel vyvlastnenia (stavba vleku) znemožňuje použitie na poľnohospodárske účely. Vyvlastňovaciemu rozhodnutiu vytkli, že vleku, resp. stĺpy osvetlenia sú stavbou, a nie pozemkom a nešpecifikovanie vleku v rámci rozhodnutia o vyvlastnení, nie je možné nahrádzať úvahou správnych orgánov v reštitučnom konaní.

4. O správnej žalobe rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že ju zamietol. Z odôvodnenia vyplýva, že vyvlastňovacím rozhodnutím z 22. októbra 1975 a doplnujúcim rozhodnutím z 2. februára 1976 bol pozemok parc. KN e. č. 3458, PKN vložka 504, vo výmere 21097 m² vyvlastnený na účely výstavby lyžiarskeho vleku. Náhrada bola stanovená na 0,40 Kčs za m² a spolu bolo vyplatených 8 438,80 Kčs (zistenia krajského súdu priamo z administratívneho spisu, bod 19 napadnutého rozsudku). Reštitučný nárok bol uplatnený 18. decembra 1992. Z prevažnej časti pôvodnej parcely 3458 vznikli parcely 3458/1 a 3458/2. Krajský súd vyhodnotil, že nebola splnená jedna z kumulatívnych podmienok § 6 ods. 1 písm. m) reštitučného zákona na vyhovie žiadosti sťažovateľov, a to že nehnuteľnosť nikdy neslúžila účelu vyvlastnenia. Legislatívna konštrukcia nevyžaduje skúmať, či nehnuteľnosť aj v čase uplatnenia reštitučného nároku slúži účelu vyvlastnenia. Sťažovateľmi požadovanú aplikáciu § 11 ods. 1 písm. d) reštitučného zákona nepovažoval krajský súd za možnú z dôvodu, že jej aplikácia by prichádzala

do úvahy len vtedy, ak by uplatnený reštitučný nárok bol oprávnený podľa § 6 ods. 1 písm. m) reštitučného zákona a zároveň by po vyvlastnení došlo k jeho zastavaniu alebo vzniku inej prekážky vydania. K námietke sťažovateľov o nedostatočnom skúmaní rozsahu vyvlastnenia vo vzťahu k ploche pozemku krajský súd uviedol, že z reštitučného zákona nevyplýva právomoc správneho orgánu rozhodujúceho o reštitučnom nároku revidovať pôvodné vyvlastňovacie rozhodnutie napr. testom dôvodnosti rozsahu vyvlastnenej plochy vo vzťahu k následne realizovanej stavbe, a preto úvahy o tom, aké percento celkovej vyvlastnenej výmery je potrebné na efektívnu a rentabilnú prevádzku vleku, sú bezvýznamné.

5. Sťažovatelia podali kasačnú sťažnosť, v ktorej namietali nesprávne právne posúdenie veci podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP. Sťažovatelia namietali neprípustnosť extenzívneho výkladu obsahu vyvlastňovacieho rozhodnutia a nevysporiadanie sa s námietkou, že výstavba lyžiarskeho vleku ako dôvod vyvlastnenia nie je totožná s lyžiarskym areálom. Taký výklad je na ujmu práv sťažovateľov. Tejto otázke sa krajský súd nevenoval, čo považujú za závažný nedostatok dôvodov, pretože účel vyvlastnenia bol naplnený len vo vzťahu k tej časti pozemku, ktorá je dotknutá výstavbou vleku, a v ostatnej časti vyvlastnený pozemok nikdy neslúžil na účel vyvlastnenia. Sťažovatelia považujú práve test dôvodnosti rozsahu vyvlastňovanej plochy vo vzťahu ku skutočne realizovanej stavbe za kľúčový pre posúdenie ich reštitučného nároku, a to v rámci skúmania, či vyvlastnená nehnuteľnosť slúžila alebo neslúžila prísne určenému účelu vyvlastnenia. Sťažovatelia podľa svojho presvedčenia preukázali možnosť poľnohospodárskeho využitia pozemkov aj za existencie vleku a osvetlenia, pričom ide o neudržiavanú plochu mimo stredu mesta neslúžiacu tvrdenému účelu. Právne posúdenie veci krajským súdom považujú sťažovatelia za rozporné s § 6 ods. 1 písm. m), § 9 ods. 4 a § 11 ods. 1 písm. d) reštitučného zákona.

6. O kasačnej sťažnosti sťažovateľov rozhodol najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom tak, že ju zamietol, pretože považoval striktné gramatický výklad ponúkaný sťažovateľmi za odporujúci logickému výkladu. Výstavba lyžiarskeho vleku sama osebe predpokladá existenciu príľahlej zjazdovky, a ak by sa malo vyvlastnenie týkať len bezprostredne zastavanej časti pozemku lyžiarskym vlekcom, nebolo by možné vôbec naplniť účel vyvlastnenia, ktorý najvyšší správny súd chápe nielen ako umiestnenie stĺpov a iných technických konštrukcií, ale aj prevádzku tohto vleku. Širšia interpretácia účelu vyvlastnenia vykonaná správnymi orgánmi, s ktorou sa stotožnili aj správne súdy, podľa názoru kasačného súdu neznamená neoprávnený extenzívny výklad, ale zohľadnenie rozumne odôvodnených súvislostí, ktoré podmieňujú funkčnosť a efektívnosť stavebného zámeru. Pri hodnotení naplnenia účelu vyvlastnenia je potrebné dotknuté pozemky chápať ako jeden funkčný celok s lyžiarskym vlekcom, teda lyžiarsky areál. Sťažovatelia nenamietajú, že časť zastavaná vlekcom nikdy neslúžila účelu vyvlastnenia. V konaní bolo preukázané, že v období po vyvlastnení dotknuté pozemky skutočne slúžili na účel rekreačného lyžovania, vlek bol v prevádzke na tento účel. Skutočnosť, že v čase uplatnenia reštitučného nároku už neslúžili nehnuteľnosti na určený účel, nie je relevantná pre posúdenie oprávnenosti reštitučného nároku. Aplikácia § 11 ods. 1 písm. d) reštitučného zákona je viazaná na splnenie podmienok § 6 ods. 1 reštitučného zákona, k čomu nedošlo, a preto nie je pre posúdenie veci významné, či stavba vleku bráni využitiu pozemkov na poľnohospodárske účely. Uvedené platí aj pre aplikáciu § 9 ods. 4 reštitučného zákona (možnosť zriadenia vecného bremena). Výklad účelu vyvlastnenia a relevantných ustanovení reštitučného zákona realizovaný krajským súdom (aj správnymi orgánmi) preto najvyšší správny súd nepovažoval za priečiaci sa zmyslu reštitúcií. Uplatnený reštitučný

dôvod nebol daný, sťažovatelia nesplnili a nepreukázali splnenie zákonných podmienok podľa § 6 ods. 1 reštitučného zákona.

II.

Sťažostná argumentácia

7. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľov je namietané porušenie práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu z dôvodu nedostatočného a svojvoľného odôvodnenia napadnutého rozsudku a nesprávnych právnych záverov najvyššieho správneho súdu. Sťažovatelia namietajú, že nešlo o vyvlastňovanie v dvoch etapách v roku 1975 a 1976, ale o vydanie vyvlastňovacieho rozhodnutia (z roku 1975) a doplňujúceho rozhodnutia (z 1976), ktorým sa opravujú chyby vo výrokovej časti vyvlastňovacieho rozhodnutia. Sťažovatelia zastávajú názor, že k vyvlastneniu sporných pozemkov nedošlo, pretože pri vydaní doplňujúceho rozhodnutia správny orgán prekročil svoju právomoc (podľa názoru sťažovateľov nie je možné ním opraviť chyby vo výroku o výmere a odsek výroku). Platné a účinné tak mohlo byť len pôvodné vyvlastňovacie rozhodnutie, ktoré sa týkalo výmery 1097 m² (nie 21097 m²), a preto bola podľa názoru sťažovateľov na účel výstavby lyžiarskeho vleku účinne vyvlastnená len plocha vo výmere 1097 m², ostatná plocha vyvlastnená nebola. Rozsah vyvlastnenej plochy vychádzal podľa rozhodnutí o vyvlastnení z výkazu plôch geometrického plánu z 12. októbra 1971, ktorý nebol vykonaný v rámci dokazovania.

8. Z napadnutého rozsudku krajského súdu podľa názoru sťažovateľov nevyplýva označenie dôkazov, z ktorých vychádzal, najmä vo vzťahu k preukázaniu vyplatenia náhrady. V súdnom ani administratívnom spise sa nenachádza doklad o vyplatení náhrady za vyvlastnenie a v žiadosti o vydanie nehnuteľnosti bolo uvedené, že predmetné parcely neboli vyplatené (žiadosť – uplatnenie reštitučného nároku sťažovateľa nepredložili, pozn.). Ide pritom o kľúčovú rozdielovú skutočnosť pre aplikáciu § 6 ods. 1 písm. m) a n) reštitučného zákona (pri ktorom sa neskúma využitie na vyvlastnený účel, ak náhrada nebola vyplatená, pozn.). Ďalej sa správne súdy nevysporiadali s otázkou právoplatnosti vyvlastňovacieho rozhodnutia, na ktorom nie je vyznačená právoplatnosť a vykonateľnosť, a v spise sa nenachádzajú doklady o doručení rozhodnutia účastníkom do vlastných rúk. Sťažovatelia vyčítajú aj krajskému súdu, že mal považovať doplňujúce vyvlastňujúce rozhodnutie za paakt bez právnych účinkov, pretože ním nie je možné opraviť znenie posledného odseku výroku skoršieho vyvlastňovacieho rozhodnutia (podľa názoru sťažovateľov nejde o chybu v písaní, počítaní či inú zrejmú nesprávnosť). Ani vo vzťahu k doplňujúcemu rozhodnutiu sa v spise nenachádzajú doklady o jeho doručení. Dátum jeho právoplatnosti je nečitateľný a opravovaný ručne. Tieto vady v súdnom konaní odstránené neboli.

9. Podaním z 18. júla 2025 sťažovatelia doplnili svoju ústavnú sťažnosť a priložili výkaz plôch ku geometrickému plánu č. 761-0234-71 na rozdelenie parcely č. 3458 z 12. októbra 1971, ako aj geometrický plán z 13. októbra 1971. Tým sťažovatelia mienili preukázať, že nebola vyvlastnená celá parcela č. 3458 pre potrebu výstavby lyžiarskeho vleku, ale len 7603 m² (s novým označením 3458/2) a zvyšok parcely (s novým označením 3458/1) ostal vo vlastníctve dovtedajších vlastníkov. Súdy, ako aj orgány rozhodujúce o reštitučných nárokoch sťažovateľov tak urobili nesprávne závery o rozsahu vyvlastnenia. Túto argumentáciu sťažovatelia uplatnili po uplynutí zákonnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.A. K napadnutému rozsudku krajského súdu:

10. Sťažovatelia boli oprávnení proti napadnutému rozsudku krajského súdu podať kasačnú sťažnosť, čo aj využili. Kasačná sťažnosť predstavovala účinný prostriedok ochrany označených práv sťažovateľov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu, na základe ktorého najvyšší správny súd poskytoval ochranu základným právam sťažovateľov aj ich právam zaručeným dohovorom, ktorých porušenie namietajú aj v sťažnosti doručenej ústavnému súdu. Je tak naplnená ústavná podmienka na aktiváciu princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), ktorá ústavnému súdu odníma právomoc konať a rozhodovať o ochrane označených základných práv i práva podľa dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.B. K napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu:

11. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Ústavný súd vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody ústavne relevantnej intenzity.

12. V nadväznosti na uvedené sa ústavný súd zameril na posúdenie odôvodnenia napadnutého rozsudku a skúmal, či jeho obsah poskytuje dostatok dôvodov a argumentov na prijatie záveru o sťažovateľmi namietanom arbitrárnom posúdení ich sťažnosti, ktoré by vykazovalo črty svojvôle, ako to uvádzajú sťažovatelia, alebo či sa vyskytla tvrdená vada aplikácie právnych predpisov ústavne relevantnej intenzity.

13. Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu konštatuje, že sa vo svojom rozhodnutí argumentačne vysporiadal s námietkami uplatnenými sťažovateľmi v kasačnej sťažnosti a uviedol úvahy, z ktorých vychádzal pri posudzovaní splnenia podmienok na uplatnenie reštitučného nároku, preto ústavný súd konštatuje, že z tohto hľadiska jeho rozhodnutie nie je možné považovať za arbitrárne ani svojvoľné.

14. Ústavný súd však upriamuje pozornosť na skutočnosť, že v rámci správneho súdnictva je žalobca ten subjekt, ktorý vo svojej žalobe (a následne v kasačnej sťažnosti) vymedzí rozsah súdneho prieskumu uplatnením námietok o dôvodoch nezákonnosti. Tento rozsah prieskumu správneho súdu môže sťažovateľ rozširovať len v lehote na podanie správnej žaloby, resp. kasačnej sťažnosti. Až vysporiadanie sa so žalobnými a s kasačnými námietkami na úrovni všeobecného

správneho súdництва následne podlieha kontrole ústavnosti zo strany ústavného súdu. Opäť len v tom rozsahu, ako ho vymedzí sťažovateľ v zákonnej lehote v ústavnej sťažnosti.

15. V prejednávanej veci je už prima facie porovnaním namietaných skutočností na úrovni správnych súdov (precízne sumarizované v bodoch 4 a 6 tohto uznesenia) a na úrovni ústavného súdu zrejmé, že sťažovatelia v tomto konaní uplatňujú také námietky, ktoré neurobili predmetom konania o ich kasačnej sťažnosti a na ktoré tak nemohol reflektovať najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku. Tento nedostatok činí po prvýkrát uplatnené námietky v ústavnej sťažnosti neprípustnými pre nevyčerpanie dostupných opravných prostriedkov. Sťažovatelia totiž stavajú ústavný súd do pozície tretej inštancie správneho súdництва (obsahovo na úrovni správneho súdu prvého stupňa) a vyčítajú najvyššiemu správne súdu, ale aj krajskému súdu, že sa nezoberali ničím, čo nebolo predmetom súdneho konania.

16. Konkrétne v správnej žalobe, kde to bolo potrebné uplatniť, sťažovatelia nenamietali, že náhrada nebola vyplatená, že vyvlastňovacie rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť, že nebolo preukázané jeho doručenie, že doplňujúce rozhodnutie je paakt bez právnych účinkov, lebo nespĺňa atribúty opravy rozhodnutia, ani že parcela č. 3458/1 nebola vyvlastnením vôbec dotknutá. Práve naopak, v správnej žalobe sťažovatelia uviedli, že vyplatená náhrada bola len symbolickou sumou. Krajský súd overením priamo z administratívneho spisu konštatoval, v akej výške bola náhrada vyplatená (bod 19 napadnutého rozsudku), a toto zistenie nebolo rozporované ani v kasačnej sťažnosti. K právoplatnosti a doručovaniu vyvlastňovacích rozhodnutí sa sťažovatelia v žalobe nevyjadrili vôbec, takže túto skutočnosť správne súdy vôbec neposudzovali. Navyše v konaní o ústavnej sťažnosti sťažovatelia nepredložili rozhodnutia správnych orgánov, ktorých odôvodnenie by ozrejmiло rozsah vykonaného dokazovania na úrovni správnych orgánov (z akých dokladov z administratívneho spisu vychádzali). Názor sťažovateľov o tom, že doplňujúce rozhodnutie z roku 1976 nemôže vyvolávať žiadne právne účinky, neobstojí. Napriek jeho označeniu ako „doplňujúce rozhodnutie“ je z jeho obsahu (tvorí prílohu ústavnej sťažnosti, pozn.) nepochybné, že ide o opravu zrejmých nesprávností v poslednom odseku výroku (označenie vyvlastňovanej parcely odkazom na pôvodné č. 3458 doplňujúce rozhodnutie opravilo na označenie p. č. 3458/1 a p. č. 3458/2, na ktoré bola pôvodná parcela rozdelená v roku 1971 geometrickým plánom) a chyby v písaní číselného údaja o výmere vyvlastňovaného pozemku vo výroku (z nesprávneho 10á 97 m² na 2ha 10á 97 m²). Z odôvodnenia vyplýva, že opravované nesprávne údaje sú zrejmé z obsahu spisu a priebehu konania (v ponukovom konaní a rozhodnutí o zahájení vyvlastňovacieho konania bola uvedená správna výmera a náhrada za vyvlastnenú plochu bola vypočítaná na základe správnej výmery už v rozhodnutí o vyvlastnení, pozn.), čo je predpokladom vykonania opravy zrejmej nesprávnosti. Tieto námietky zároveň tvoria celý rozsah skutkovej a právnej argumentácie včas uplatnenej ústavnou sťažnosťou, o ktorú sťažovatelia opierajú tvrdené porušenie označených ústavných práv.

17. V kasačnej sťažnosti uplatnili sťažovatelia jediný dôvod – nesprávne právne posúdenie podmienok reštitučného nároku (i) v dôsledku neaplikovania § 11 ods. 1 písm. d) reštitučného zákona (účel vyvlastnenia nebráni využitiu pre poľnohospodárske účely), (ii) neaplikovania § 9 ods. 4 reštitučného zákona (možnosť dosiahnutia účelu zriadením vecného bremena) a (iii) vytkli extenzívne posúdenie obsahu vyvlastňujúceho rozhodnutia (účel výstavby vleku zahrňujúci aj príľahlý pozemok). Uvedená procesná situácia pre neuplatnenie sťažnostných námietok v riadnom inštančnom postupe všeobecných súdov spôsobuje, že na uplatnené námietky ústavný súd nemôže prihliadať a vyjadril sa k nim v bode 16 tohto uznesenia len ako obiter dictum, pretože

účelom prijatia reštitučných zákonov je zmiernenie majetkových krívd spôsobených v období neslobody, ktorý ústavný súd považuje za zásadnú hodnotu s mimoriadnou ochranou.

18. Ústavný súd v súhrne konštatuje, že najvyšší správny súd ústavne akceptovateľne odôvodnil napadnutý rozsudok a neexistuje ústavne relevantná súvislosť medzi označenými základnými právami sťažovateľov na jednej strane a napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu na strane druhej, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v petite sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. októbra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu